

Monument a Sant Jordi de Banyeres de Mariola (maqueta)

És a la primavera del segle XXI quan Manuel Boix atén la petició de la Confraria de Sant Jordi de Banyeres de Mariola i el 22 de febrer de 2002 els presenta la maqueta del monument. És un Sant Jordi que defuig del model de trets romànics del Sant Jordi "el vellet" que tanta devoció té al poble. Un nou Sant Jordi d'estil refinat, estilizat, preciosista i, d'alguna manera, irreal, gens carnal. Un Sant Jordi jove, sense cavall, en virtuós i original equilibri damunt del drac, que sorprén per l'aparent naturalitat de l'escena (parsimoniosament i sense esforç aparent li clava la llança al drac) i per la seua riquesa decorativa. Un Sant Jordi amb una capa – empesa pel vent- que l'enlaira i l'eleva molt per damunt dels centimetres de pedestal de fusta que el sustenten i que dota el conjunt d'una sensació òptica d'ingravidesa.

És justament esta "capa" l'element que li donarà més moviment i acció a l'escultura. L'artista –que sap perfectament el punt concret de la muntanya on es vol ubicar el monument- escenifica Sant Jordi com si hagués acabat de fer un bot enorme des del castell, que el té darrere, tirant-se amb coratge damunt del drac, amb una llança-creu a les mans (arma guerrera i símbol cristià ensems que acentúen encara més la fascinant verticalitat del conjunt escultòric).

El pas d'escultura-maqueta a escultura-monument és aprovat el mateix dia de la presentació i Boix comenta immediatament el modelat en guix i a preparar amb l'arquitecte Francesc Picó l'espai on s'ubicarà, tot just on molts anys abans estigué l'ermita del Conjurador, al cim de la muntanya, als peus del castell banyerí.

Els prop de dos mil confreres de la Confraria de Sant Jordi de Banyeres de Mariola, amb el guiatge del titular de la parroquia de Santa Maria, mossén Ricardo Díaz de Rábago, i de l'aleshores president de la confraria, Jordi Joan Francés, emprenen una campanya de recaptació de fons per tal de sufragar els costos de realització d'un monument que farà més de nou metres d'alçària, també de bronze però amb base d'hacer Corten. Els ciutadans de Banyeres – poble de potent indústria paperera al segle XIX i bona part del XX- al crit de "El cartó per a la confraria" arrepleguen tot el paper i el cartó possible i la confraria el ven per a reciclatge. Són els primers ingressos per a fer viable el monument. A més, Boix fa una sèrie limitada de set escultures idèntiques, originals, numerades i signades –la primera de les quals és esta, propietat de la confraria-, que són venudes – quatre d'elles- a mecenes, particulars o empreses de la comarca, i una altra rifada. Amb tot, ja és possible enllestir la realització del monument.